

Sygnatura akt XI GC 1205/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 29 października 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Andrzej Muzyka

Protokolant: Weronika Szymczuk-Dąbkowska

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) we W.

przeciwko W. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) we W. na rzecz pozwanego W. K. kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych), tytułem kosztów procesu.

SSR Andrzej Muzyka

Sygn. akt XI GC 1205/19, dnia 20 listopada 2019 r.

UZASADNIENIE

W dniu 13 maja 2019 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą we W. wniosła do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie pozew przeciwko pozwanemu W. K. o zapłatę kwoty 21.418,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 8.909,48 zł od dnia 15 listopada 2018 roku oraz od kwoty 12.508,71 zł od dnia 14 grudnia 2018 roku dnia i kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że stroną pozwaną łączyła umowa o współpracy z (...) (...) spółką akcyjną z siedzibą we W., w ramach której pozwany korzystał z elektronicznego panelu klienta, gdzie miał możliwość zlecenia windykacji należności powodowej spółce, zawierając umowę w formie elektronicznej. Umowa taka miała zostać zawarta w dniu 26 października 2018 roku. Na jej mocy powódka miała przeprowadzić działania polubowne, a pozwany uiścić wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 9%, jednak nie niższe niż 510 zł, liczone od każdej kwoty wpłaconej przez dłużnika na poczet spłaty zobowiązania. Powódka rozpoczęła w dniu 27 października 2018 roku działania windykacyjne mające na celu odzyskanie należności, które częściowo zostały uiszczone przez dłużnika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Wobec powyższego wystawiona została faktura tytułem wynagrodzenia prowizyjnego, opiewająca na kwotę 8.909,48 zł z terminem płatności przypadającym na dzień 14 listopada 2018 roku. Pozwany nie uiścił należności, zatem powódka wezwała go do zapłaty pismem z dnia 2 kwietnia 2019 roku. Wezwanie nie odniosło rezultatu.

W dniu 30 maja 2019 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwany zaskarżył przedmiotowy nakaz w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Zgłosił także zarzut braku legitymacji biernej wobec nieistnienia roszczenia. W uzasadnieniu wskazał, iż zaprzecza, aby kiedykolwiek zawarł z powódką umowę upoważniającą ją do naliczenia na jej rzecz kwoty objętej żądaniem pozwu. Przyznał wyłącznie fakt zawarcia umowy z (...) (...) spółką akcyjną z siedzibą we W.. Argumentując swoje stanowisko dodał także, iż powódka nie wykazała zawarcia umowy – dowodem na tę okoliczność nie może być załączony do pozwu dokument o nazwie „Ogólne warunki realizacji zleceń w ramach usługi wezwanie do zapłaty plus”, bowiem do jej załączników dołączono jedynie wygenerowaną elektronicznie informację w postaci zrzutów z ekranu. Co więcej, pozwany wskazał, że zawarł umowę „Serwis ochrony przedsiębiorcy” ze spółką (...), na mocy której został wprowadzony w błąd co do wysokości przysługujących opłat. Skorygowanie wysokości należności nastąpiło również za pośrednictwem KRS - aneksem podpisanym tego samego dnia. W ramach zawartej z (...) umowy, pozwany miał mógł skorzystać z usługi (...) do zapłaty plus na koszt dłużnika”, nie mając świadomości iż to pozwany będzie zobowiązany do ponoszenia opłat w związku z powyższą usługą, a także co do istnienia osoby trzeciej w postaci wykonawcy – (...) Sp. z o.o. sp.k. Podniósł również, że częściowa zapłata dokonana przez dłużnika pozwanego nastąpiła na skutek zwolnienia świadczenia z depozytu sądowego nie zaś wskutek działań windykacyjnych powoda. W związku z tym powódka nie wykazała, aby zapłata należności przez dłużnika pozwanego nastąpiła wyłącznie w wyniku jej działań, w szczególności nie udowodniła choćby wysłania dłużnikowi wezwania do zapłaty.

W dalszym piśmie procesowym powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko wskazując, iż do zawarcia umowy doszło na skutek szeregu decyzji i przekazywanych przez pozwanego informacji w formie elektronicznej, za pomocą wyboru i zatwierdzenia właściwych opcji. Dodała także, iż powyższe okoliczności stanowią że to na pozwanym ciążył obowiązek prawidłowego i rzetelnego przekazania danych dłużnika, w tym informacja o uprzednich należnościach, rozliczonych już pomiędzy stronami.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. K. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie robót budowlanych. W związku z prowadzoną działalnością posiadał on liczne zobowiązania wzajemne ze swoimi kontrahentami, z których część nie regulowała swoich wierzytelności, a jednym spośród nich była (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Był on także związany stosunkiem obligacyjnym z (...) (...) spółką akcyjną z siedzibą we W. (zwaną dalej (...)) w ramach którego – spośród licznych usług – mógł m. in. zlecić usługę w zakresie odzyskiwania należności – wezwanie do zapłaty plus.

Bezsporne, nadto dowód:

- informacja (...) k. 53,
- umowa z (...) k. 54-55,
- zeznania świadka W. K. k. 164-165.

Zakres usług wezwanie do zapłaty (...) w serwisie klienta (...) obejmowało szereg czynności w postępowaniu upominawczym, polubownym i windykacyjnym. W stopce informacyjnej strony była informacja, że koszt tych czynności to o zł, a ponadto poniesie je dłużnik. Pozwany dokonał wyboru usługi „z plusem”.

Dowód:

- zrzut z ekranu z informacją o wyborze usług k. 16,
- zeznania świadka W. K. k. 164-165.

Umowa o współpracę z (...)Serwis ochrony przedsiębiorcy” została zawarta w celu ułatwienia egzekwowania należności od dłużników. Opłaty, jakie z tego tytułu będą należne od pozwanego to opłata miesięczna w kwocie 180 zł tytułem korzystania z systemu KRS w ramach serwisu ochrony przedsiębiorcy.

Dowód:

- aneks z dnia 17 października 2018 r. k. 56,
- umowa z (...) k. 54-55,
- zeznania świadka W. K. k. 164-165.

W dniu 30 października 2018 roku (...) Sp. z.o.o. w S. - dłużnik pozwanego pismem poinformował o tym, że w dniu 26 października 2018 roku Sąd Rejonowy w Koszalinie zwolnił kwotę depozytu i zobowiązał go do zapłaty kwoty 80.483,16 zł tytułem ostatecznego rozliczenia.

Dowód:

- kopia postanowienia SO w Szczecinie k. 70.

Dłużnik uregulował należność w dniu 31 października 2018 roku.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu k. 61,

K. I. wystawiła w dniu 31.10.2018 r. fakturę VAT na kwotę 8.909,48 zł oraz w dniu 29 listopada 2018 r. fakturę VAT na kwotę 12.508,71 zł.

Dowód:

- faktura VAT k. 36,37.

Pismem z dnia 2 kwietnia 2019 r. pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, pozwany został wezwany do zapłaty. Pozwany odmówił zapłaty na rzecz powódki i wypowiedział wszelkie stosunki prawne łączące go z powódką.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty kwoty k. 38,
- pisma, k. 58, 59-60, k. 62, k. 63-64, k. 66-68.,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Podstawę żądania pozwu stanowiła więc umowa o świadczenie usług, o której mowa w przepisie art. 750 k.c., a do której zastosowanie znajdują odpowiednio przepisy o zleceniu. Zgodnie z treścią art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. W myśl natomiast art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

Pozwany kwestionując żądanie pozwu wskazał, że nigdy nie zawierał z powódką umowy o windykację należności, oraz że spłata wierzytelności przez dłużnika nastąpiła wyłącznie na skutek własnych działań.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), natomiast ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Jeżeli więc materiał zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie twierdzeń. Oznacza to, że jeżeli strona na której spoczywał ciężar dowodu nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń ponosi ona ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia. Nie jest natomiast rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

Nawet najobszerniejsze twierdzenia i wyjaśnienia w pismach procesowych nie zastępują dowodów, jeżeli strona przeciwna twierdzeniem powoda zaprzecza.

Sąd mając do dyspozycji wydruki zgromadzenia w aktach sprawy i przedstawione przez powoda nie może ustalić, że pozwany zawarł umowę z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) we W. ani jej treści.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) we W. nie pojawia się w żadnym wydruku jako strona umowy. W szczególności, ww. firma pojawia się w OWU, które zawsze powinny być załącznikiem do umowy właściwej, której w aktach nie ma i której nie sposób zrekonstruować (k. 11). E-mail (k. 14) nie rozstrzyga wątpliwości, albowiem powołano w nim zarówno (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) we W. jak i (...) Biuro (...) spółkę akcyjną we W.. Na k. 15 pojawia się zwrot, że (...) zapewnia opiekę merytoryczną i etyczne podejście. Po pierwsze nie doprecyzowano, że spółka z o.o. czy (...). Po drugie nie ma informacji, że jest ona stroną jakiegokolwiek umowy. Brak jest essentialia negotii. Inne wydruki nie rozwiązują wątpliwości co tego, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) we W. jest w ogóle stroną umowy z pozwany.

W świetle powyższego, na gruncie niniejszej sprawy oczywiste było, że to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności przemawiających za istnieniem oraz wysokością zgłoszonych roszczeń, któremu to obowiązkowi – w ocenie Sądu – nie uczyniła zadość. Nie przedstawiła bowiem materiału dowodowego pozwalającego na dokonanie przez Sąd ustaleń potwierdzających istnienie jej roszczenia oraz legitymacji

Zawarcie umowy wymaga bowiem złożenia przez strony zgodnych oświadczeń woli, co nie miało miejsca na gruncie przedmiotowej sprawy. Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia, że w związku ze skorzystaniem przez pozwanego z elektronicznego panelu klienta na portalu internetowym (...) Biura (...) spółki akcyjnej we W., doszło do zawarcia odrębnej umowy, mającej za przedmiot usługi windykacyjne, które świadczone miały być przez powódkę.

O powyższym świadczą także zeznania pozwanego, który jednoznacznie wskazywał, iż nie był świadomy konieczności ponoszenia jakichkolwiek dodatkowych kosztów, poza miesięcznym abonamentem uiszczanym na rzecz (...).

Niezależnie jednak od powyższego, powództwo podlegało oddaleniu również z innych względów.

Nawet gdyby bowiem przyjąć, że do zawarcia umowy w istocie doszło, to powódka nie dostarczyła żadnego materiału dowodowego wskazującego na fakt, aby dłużnik pozwanego uregulował zobowiązanie właśnie w wyniku prowadzonych przez nią działań windykacyjnych. Sąd wskazuje bowiem, iż powódka nie wykazała również faktu, aby podjęła jakiegokolwiek czynności w celu wyegzekwowania przedmiotowego roszczenia pozwanego.

Natomiast z przesłuchania pozwanego w niniejszym postępowaniu wynika, że stale trwał on w przekonaniu, iż wszelkie rozmowy jakie prowadzi związane są z zawartą przez pozwanego umową z (...) i nie mają nic wspólnego z innymi podmiotem, w tym z K. I.. Tym samym w świadomości pozwanego czynności jakie zlecał były bezpośrednio powiązane właśnie ze spółką (...) – ta zaś jednoznacznie wskazywała, iż jedyne koszty, jakie pozwany będzie ponosił z tytułu współpracy to koszty miesięcznej opłaty abonamentowej. Wobec powyższego pozwany działał w przekonaniu, iż to (...) Biuro (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. jest adresatem wszystkich zlecanych czynności oraz że następuje to w

ramach umowy, którą pozwany zawarł wcześniej. Pozwany zatem nie tylko nie miał woli zawarcia umowy z powodem, ale także nawet świadomości, że ma taką możliwość (poprzez elektroniczny panel klienta).

Zeznania pozwanego są przy tym spójne. Sąd dał im wiarę.

Wobec powyższego powództwo podlegało oddaleniu. Wobec oddalenia żądania głównego, oddaleniu podlegało również zgłoszone w pozwie żądanie odsetkowe. W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II sentencji wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w powołanym przepisie strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Wobec całkowite oddalenia powództwa, to pozwany wygrał proces. Mając na względzie, że na jego koszty złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3600 zł – ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016, poz. 1667) i kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji.

SSR Andrzej Muzyka

Sygn. akt XI GC 1205/19, dnia 20 listopada 2019 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Andrzej Muzyka